

τάς ιδέας πάντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν οὕτω πως, ὥστε οὐδεὶς ἐχέφρων ἠδύνατο νὰ ἀντεπίη.

Τὸ διάταγμα, δύναται τις νὰ ἀντιτείνῃ, δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Ἄς παραδεχθῶμεν ἐπὶ στιγμὴν ὅτι πράγματι δὲν λαμβάνεται καθ' ὁλοκληρίαν, ἀλλὰ τίς καλῆ τῆ πίστει, θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἔνεκα τούτου τὰ τῶν καθολικῶν πράγματα δὲν ἐβελτιώθησαν ποσῶς, ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ; Θὰ ἠδύνατο ἄρα γε νὰ πιστεύσῃ ἀπολύτως μηδαμινὴν τὴν ἠθικὴν, ἣν τὸ γεγονός τούτο ἐξήσκησεν ἐπίδρασιν; Ἄρα γε μήπως δὲν θὰ ἴηαι ἀληθὲς ὅτι εἰς αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἐνήχθη ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης ἐνόησαν τοῦ δικαστηρίου αὐτῆς, καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀρχούτως ἰσχυρὸν ὅπως ἀρνήθῃ νὰ ἐμφανισθῆ;

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναφέρω πλεῖστον ἕσα ἄλλα παραδείγματα ἀλλὰ τόσοσὸν πολλὰ εἶναι τὰ συνωστιζόμενα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καλάμου μου, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ ἀγνοῶ ὅποιον νὰ ἐκλέξω. Λαμβάνω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προσφέρει ἡ Γερμανία. Διὰ ποίας ὁδοῦ ἀφίκετο ἡ πολιτικὴ αὐτῆς κατάστασις εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκομεν αὐτὴν σήμερον; Διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν στάσεων, τῶν συνωμοσιῶν ἢ τῶν μουσικῶν ἑταιρειῶν; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Tugendbund ἢ Burschenschaft μεγάλως ἐμόχθησαν, ἀλλὰ κατ' ἐμὴν ἰδέαν παρέστησαν μάλλον ἢ ἕτερόν τι, τὸν μῦθον τῆς μίας καὶ τῆς ἀμάξης. Τίς ἐπραξε πλείοτερον αὐτῶν, τίς τὸ πᾶν ἐπραξεν, ἀναμφιδόλως οἱ μορφώσαντες, παιδαγωγήσαντες καὶ διευθύναντες τὴν κοινὴν γνώμην διὰ τῶν πράξεων τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἀνδρίας, διὰ τῶν γραφομένων των, καὶ τί ἄλλο ἴσαν αὐτὰ τὰ γραφόμενα καὶ αἱ πράξεις αὐτὰ εἰμὴ διαμαρτυρίαι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦττον φανεραὶ κατὰ τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν καταχρήσεων.

Ὅταν ἐν τινι ἔδνει πάντες ἀναγνωρίζωσι δίκαιον πρᾶγμα τι καὶ τὸ θέλουσι, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θεωρεῖται ἐκπεπληρωμένον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἐργασία ἢ μάλλον σπουδαία διὰ τὴν ἡμετέραν ἀναγέννησιν δύναται νὰ γείνη μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

Αἱ ὁδοὶ αἱ ἠνεωγμένας εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνδρίαν, οἱ τρόποι τοῦ διαμαρτύρησθαι εἶναι ἀπειροί, καὶ ἐν ταῦθα σκοπὸς μου δὲν εἶναι νὰ προτείνω καὶ νὰ ἐξετάσω αὐτοὺς ἕνα πρὸς ἕνα.

Τούτο μόνον λέγω ὅτι ἔσθ' ἡμεῶν θὰ ἦ ἐν Ἰταλίᾳ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἵτινες δημοσίᾳ καὶ σωφρόνως θὰ συζητῶσι περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων, τοσούτῳ μάλλον ταχύτερον καὶ αἰσιώτερον θὰ προσδεύσωμεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ συνωμοσία αὕτη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, μὲ τὸ οἰκτεῖον ὄνομα εἰς τὸ μέτωπον ἐκάστου γεγραμμένον, εἶναι ἡ μόνη ὠφέλιμος, ἡ μόνη ἀρμόζουσα ἡμῖν καὶ δυναμένη τὴν εὐνοίαν τῆς κοινῆς γνώμης νὰ ἐπισπᾶσθῃ, κατὰ τούτον δὲ τὸν τρόπον οὐ μόνον προθύμως καγὼ ἐνώπιον πάντων κηρύττομαι συνωμότης, ἀλλὰ καὶ πάντα φιλοπάτριδα Ἰταλὸν προτρέπω τοιοῦτος νὰ γίνῃ.

Δυνάμει τοῦ τρόπου τούτου, ὃ ὅποιος δὲν χρίζεῖ οὔτε κρυφίῳν συνεννοήσεων, οὔτε σκοτεινῶν συνεν-

τευκτηρίων, οὔτε μυστικῶν ἔρκων, πᾶς Ἰταλὸς δύναται νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἰταλὸν ἀπὸ τῆς μίας ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης τῆς χερσονήσου χωρὶς κῆν νὰ γνωρίζῃ αὐτόν. Πᾶς τις λέγω δύναται ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργασθῆ διὰ τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Ἄγων γνωστὸς τοῖς πᾶσι, ὡς πρὸς τὰ μέσα καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν, εἶναι ἀγὼν νόμιμος, ἠὺλογημένος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ κοινοῦ φρονήματος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν καὶ ὑπὸ πάντων τῶν καλῆς πίστεως εἰς τὸν κόσμον ὑπαρχόντων τιμίων ἀνθρώπων, ἀγὼν, ὅστις διεξαγόμενος διὰ τῶν ὁδῶν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἴσως τύχῃ τῆς εὐλογίας τοῦ παναγάθου Θεοῦ, ὃ ὅποιος στρέφων ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐν βλέμμα, θὰ ἴδῃ ὅτι ἐὰν μὲν ὑπῆρξαν μεγάλα τὰ παλαιὰ ἀμαρτήματα τῆς Ἰταλίας παμμεγίστη ἔμως ὑπῆρξε καὶ ἡ τιμωρία ἢ ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων διαρκούσα».

FELIX RETTORE

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΡΟΔΟΥ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΕΙΣ τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ Ἡλίου νόμφην τὴν ὁποίαν μὲ τόσῃν ἀγάπῃν ἀγκαλιάζει τοῦ Αἰγαίου τὸ κύμα, στὸ πεντάμορφο αὐτὸ νησί ποῦ κλείει μέσα εἰς τὴν μικρὰν του ἔκτασιν τόσας σελίδας ἐνδόξου ἱστορίας, τὸ ποιητικὸν πνεῦμα ποῦ ἐγεννήθη μὲ τὴν πρώτην ἐκδήλωσιν τῶν συναισθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ποῦ ἠνδρώθη καὶ ἐξιδανικεύθη μαζί μὲ μίαν χρυσὴν περίοδον τὴν ὁποίαν κατηύγασαν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ποῦ ἐζήτησαν νὰ πνίξουν μὲ κάθε τρόπον τὰ ἀγκάθια μᾶς συχαμένης δουλείας, δὲν ἠμποροῦσε, λέγω, τὸ ποιητικὸν πνεῦμα, παρὰ νὰ μείνῃ ἀθάνατο σ' αὐτὸ τὸ νησί, φυλαγμένο σὰν ἀνεκτίμητο κειμήλιο μέσα στὴ ψυχὴ τῶν σκλάβων, διὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίξῃ πῶς ποτὲ δὲν πεθαίνει ἢ ἐλευθερία ἢ βγαλμένη ἀπὸ τόσο αἶμα, καὶ νὰ σκορπίξῃ αἰῶνια τὸ μύρο του, ὅπως αἰῶνια χύνουν τὸ ἀρωμάτους ἢ ροδοδάφνες ποῦ ἐχάρισαν τόσο ὠραῖο ὄνομα στὴ λατρευτὴ μου πατρίδα.

Τὸ ποίημα ποῦ διαβάσετε παρακάτω εἶναι ἕνα ἀρκετὰ νόστιμον εἰδύλλιον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν λείπει οὔτε ἡ χάρις οὔτε ἡ εὐκρίνεια τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀρχαίων εἰδυλλίων, μὰ ὠραία — θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἔλεγα — χωρισταπούλα, ἢ ὅποια δὲν ἠξεύρει μὲν τοὺς ἀθροῦς τρόπους καὶ τὴν λεπτὴν συμπεριφορὰν τῶν δεσποινίδων ποῦ σκορπίζουν τόσῃν χάριν μέσα εἰς μίαν

αΐθουσαν, ἀλλ' ἔχει στή μορφή της χυμένη μιὰ ἀνέκφραστη τριανταφυλλένια καλλονή κλεμμένη ἀπὸ τὴν γύρω φύσιν καὶ τῆς ὁποίας κάθε λέξι, κάθε κίνησι, κάθε γέλοιο, ὑπαγορεύει μιὰ παρθενικὴ ἀφέλεια, μιὰ παρθενικὴ ἀγνότης.

Ἡ λαϊκὴ Μοῦσα ἔχυσεν ἀφθονὴ ζωὴ στὰ τραγούδια της καὶ διὰ τὰ αἰσθανθῆ κανεῖς βλαθείά, δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος καὶ μεγάλα λόγια. Εἴτε Ρόδιος, εἴτε Χίος, εἴτε Ἑπειρώτης, εἴτε Μακεδὼν εἶναι ὁ ἀναγνώστης, ἔταν περνᾷ τὴ ζωὴ του στὴ ξενητεία, δὲν ἤμπορεῖ, ἔταν ἀκούῃ αὐτὰ τὰ τραγούδια, νὰ μὴ νοιώσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ ψυχὴ του νὰ πετᾷ γορ-

γότερη ἐπάνω στὰ μοσχομουρισμένα βουνὰ τοῦ πατρικοῦ του ἐδάφους, ἐκεῖ ποῦ διὰ πρώτην φοράν ἀντίκρουσε δύο ὀλόγλυκα μάτια μᾶς συμπαθεστάτης γυναικείας μορφῆς, ἐκεῖ ποῦ ἠσθάνθηκε τὸ πρωτοαγκάλιασμα ἀνάμεσα σὲ δυὸ στιβαρὰ ἀνδρικὰ χέρια.

Ναί, ἔχουν αὐτὴν τὴν δύναμιν τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, νὰ συγκινοῦν. Μὰ ἔχουν καὶ ἄλλην πειὸ μεγάλην ἀκόμη, τὴν δύναμιν ποῦ κρατεῖ στερεὰ σφιγμένην τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν δύναμιν ἣ ὁποία αὐτὴ καὶ μόνη μιὰν ἡμέραν ἐξεσκέπασε καὶ μετέβαλε σὲ ἀπέραντη φωτιὰ τὸν σπινθῆρα ποῦ ἦτο κρυμμένος τόσους αἰῶνας κάτω ἀπὸ τὴ στάκη.

Ὁ Κωσταντῖνος ὁ μικρός, ὁ μικροΚωσταντῖνος,
 Τὸν Μὰ (1) μηλὰν ἐφύτευε, τὸν Μὰ καὶ τὸν Ἀπρίλη.
 Τὸν Μὰ τοῦ ἤλθεν ἡ γραφὴ νὰ πάη στὸ σεφέρνι (2)
 Μὰ τὸ σεφέρ' ἦταν βαρὺ κ' ἡ ὥρα του ἦταν λίγη.
 Κ' ἡ κόρη ποῦ τὸν ἀγαπᾷ κ' ἡ κόρη ποῦ τὸν θέλει,
 Βαστᾷ κρασί στὸ χέρι της, ποτιῆρι καὶ κερνᾷ τον.
 Ὅσα ποτιῆρια τοῦ κερνᾷ τόσα λόγια τοῦ λέει.
 — Ἐσὸ μισεύεις (3) Κωσταντῆ, κ' ἐμένα ποῦ μ' ἀφήρεις;
 — Φῆνω σε, κόρη μου, στὸ Θεὸ (4) καὶ δεύτερο στοὺς Ἄγιους,
 Φῆνω σε καὶ στὴ μάνα σου κ' εἰς τὰ καλὰ σ' ἀδέρφια.
 — Τί νὰ μὲ κάμη ἐμέν' ὁ Θεός, τί νὰ μὲ κάμουν Ἄγιοι,
 Τί νὰ μὲ κάμ' ἡ μάνα μου καὶ τὰ καλὰ μ' ἀδέρφια;
 Γιὰ πές μου, Κωσταντῖνέ μου, πότε νὰ σ' ἀλιμένω; (5)
 — Ἀλιμένέ με στῆς ὀχτώ, (6) κ' ἀλιμένε στῆς δέκα
 κ' ἂν δὲν ἐλθῶ στῆς δώδεκα, σύρε, κόρη, παντρέψου».
 Περάσανε καὶ οἱ ὀχτώ, περάσανε κ' οἱ δέκα,
 Περάσανε κ' οἱ δώδεκα κ' ὁ Κωσταντῆς δὲν ἤλθε.
 Κακοὶ γονεῖοι βουλεύθησαν τὴν κόρη νὰ παντρέψου.
 Μὰ ἡ κόρη ἀπὸ τὴ σκίαση της (7) ἐπῆγε νὰ γεμίση.
 Πέρνει τὴ στάμνα τὴ χρυσῆ, τὴν ἀσημένια σίκλα. (8)
 Στὸν δρόμον ὅπου πήγαινε καὶ βαρναραστερνάζει.
 — Θεέ, κ' ἂν εἶμαι πλῆσμά σου, κ' ἂν εἶμαι γέννημά σου,
 Φανέρωσε τὸν Κωσταντῆ στὸ μαῦρο (9) καθαλλάρη,
 Μὲ δεκοχτῶ τζαμογλαριά, (10) μ' ἐξῆντα παλληκάρια.
 Κόμα ὁ λόγος ἔστεκε κ' ἡ ἀνατροπὴ (11) ἐκράτησε,
 Δέξον τὸ μικροΚωσταντῆ στὸ μαῦρο καθαλλάρη,
 Μὲ δεκοχτῶ τζαμογλαριά, μ' ἐξῆντα παλληκάρια.
 — Κόρη κ' ἀνάσινε νερὸ νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια,
 Νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κ' ὁ μαῦρός μου καὶ τὰ τζαμογλαριά μου.
 Σαράντα σίκλες ἔσυρε κ' ἡ κόρη ἀραστερνάζει.
 — Κόρη μπᾶ κ' ἐκουράστηκες, ἢ τὸ νερὸ λυπᾶσαι;
 — Ἐγὼ μῆτε κουράστηκα, μῆτε νερὸ λυποῦμαι.
 Ἐξέρον ἔχω στὴ ξενητεία, τώρα δώδεκα χρόνους.
 Νὰ μὴν ἐφόρηες τὰ φορεῖς, (12) θαρρῶ πῶς εἶσαι κεῖνος».

(1) Μάϊον (2) πόλεμον (3) φεύγεις (4) Θεὸν (5) ἀναμένω (6) στοὺς ὀχτῶ χρόνους (7) λύπην της (8) κάδον (9) μαῦρον ἵππον (10) αἰχμαλώτους (11) ἀναπνοή (12) νὰ μὴν ἐφοροῦσες τὰ ἐνδύματα ποῦ φορεῖς.

- Κόρη μ' ἐγώ μ' ὁ ἄντρας σου, ἐγώ 'μαι κι' ὁ καλός σου.
 — Πές μου σημάδια τοῦ σπητιοῦ ρ' ἀνοίξω ράμπης μέσα.
 — Ἔχεις μηλιά στήν πόρτα σου καὶ κλίμα στήν αὐλή σου,
 Κάμνει σταφύλι ροζακί, κάμνει κρασί μοςχάτο.
 — Αὐτά, ξέρε μου, ξέρουν τα ξέρουν τα κ' οἱ γειτόνοι.
 Πές μου σημάδια τοῦ σπητιοῦ ρ' ἀνοίξω ράμπης μέσα.
 — Ἔχεις μηλιά στήν πόρτα σου καὶ κλίμα στήν αὐλή σου,
 Χρυσὴ καντήλα κρέμεται στή μέση τοῦ σπητιοῦ σου.
 — Αὐτά, ξέρε μου, ξέρουν τα ξέρουν τα κ' οἱ γειτόνοι.
 Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ ρ' ἀνοίξω ράμπης μέσα.
 — Ἔχεις ἐληὰ στὸ μάγουλο κ' ἐληὰ στήν ἀμοσχάλη.
 κ' εἰς τὸ δεξιὸν σου τὸ βυζὶ μικρὴ δαγκαματίτσα.
 — Καλῶς τὰ ρόδα τοῦ Μαγιοῦ καὶ τὰ κουτσιὰ τοῦ κρινίου
 Καλῶς τὸν Κωσιαρτινὸ μου ὅπου τὸν ἐπεθύμουν.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΛΣΑΒΙΑ

Ἡ

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΚ δὲ τῶν ἐν ταῖς βίβλοις αὐτῶν μνημονευομένων ἀνδρῶν τυγχάνει καὶ ὁ Σολομών, υἱὸς Δαβὶδ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦνται διάφορα μυθολογήματα, παρὰ τῶν Μωαμεθανῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰλημμένα.

Τὴν δὲ μάλλον ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν παρ' αὐτοῖς μνημονευομένων ἀνδρῶν τυγχάνει ὁ «Ichou» ἦτοι ὁ Ἰησοῦς, ὃν νομίζουσιν ἐξάδελφον πρὸς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου, σύγχρονον δ' αὐτοῦ ὑπάρξαντα. Λέγουσι δὲ, ὅτι καθάπερ ἡ δεξιὰ χεὶρ δεῖται τῆς ἀριστερᾶς, οὕτω καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδεῖτο τοῦ Ἰησοῦ πρὸς συντέλεσιν τοῦ ἔργου, δι' ἕπερ ἐκλήθη ἔθεν ἀνάγκη ἦν, ἵνα ὡσι σύγχρονοι. Ἡ δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ δοξασία αὐτῶν ὁμοιοτάτη οὖσα πρὸς τὴν περὶ τοῦ Ἰωάννου ἔχει, ὡς ἐξῆς:

Προσκαλεσάμενος ὁ «Μουροddαρβούτου» ἐν τῶν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα οὐρανίων προσώπων «Chichalóm Ζ.βοῦ» καλούμενον, ὃν δὲ τῆς τάξεως τοῦ «Μανδodάι» πατὴρ τοῦ Ἰωάννου, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς συνοδίαν δύο ἀγγέλους καὶ διέταξεν αὐτόν, ἵνα πορευθεὶς πρὸς τὸν «Ρουhouδαρχοῦίου» βασιλέα τοῦ «Οὐλαμ. Dahchouchou», διαδιδάσῃ αὐτῷ τὴν διαταγὴν αὐτοῦ, ὅπως ἐλθὼν παρουσιασθῇ πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ δὲ «Chichalóm Ζιβοῦ» ἀνακοινώσαντος τὴν διαταγὴν, ἐλθὼν ὁ «Ρουhouδαρχοῦίου» παρουσιά-

σθη πρὸ τοῦ «Μουροddαρβούτου», ὅστις ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἐμελλεν, ἵνα γεννηθῇ αὐτῷ υἱὸς ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ ἔσται τὸ ὄνομα «Ἰησοῦς». Τοῦ δὲ ἀπορήσαντος, πῶς τοῦτο ἦν δυνατόν, ἀπ' οὗ οὗτος δὲν διέμενε ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ «Μουροddαρβούτου» ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐμελλεν, ἵνα γεννήσῃ αὐτόν, καθ' ὃν τρόπον ὁ «Μανδοdάι» ἐγέννησε τὸν Ἰωάννην, ἦτοι διὰ τῆς ἐπιψιθυρσεως μυστηριωδῶν τινῶν λέξεων, τὰς ὁποίας ἤθελε διδάξῃ αὐτῷ, ἐπὶ ὕδατος, ἐξ οὗ ἐμελλεν, ἵνα ποτίσῃ κόρην τινὰ παρθένον Μαριάμ καλουμένην, ἐν Ἱεροσολύμοις διαμένουσαν, ἀδελφὴν δὲ τῆς «Ἰνοchόι» μητρὸς τοῦ Ἰωάννου τυγχάνουσαν, ἣτις παραχρῆμα ἤθελε συλλάβῃ, καὶ μετὰ ταῦτα γεννήσῃ τὸν Ἰησοῦν, τὸν μέλλοντα αὐτῷ υἱόν. Ὁ δὲ «Ρουhouδαρχοῦίου» ἔπραξεν, ὡς ἐπέταξεν αὐτῷ ὁ «Μουροddαρβούτου», καὶ καταβάς εἰς Ἱεροσόλυμα εὔρε τὴν Μαριάμ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὑδρευομένην, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπεψιθύρισε τοὺς ὑπαγορευθέντας αὐτῷ μυστηριώδεις λόγους ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐξ οὗ πιοῦσα ἡ Μαριάμ συνέλαβε. Μετὰ δὲ ἑννέα μῆνας, ἑννέα ἡμέρας, ἑννέα ὥρας καὶ ἑννέα λεπτά ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς μαιεύσαντος τοῦ «Ζαηρηλ Λαλάτου», ὡς καὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἰωάννου γέννησιν. Γεννηθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς παραχρῆμα ἤρξατο λαλῶν, ὡσπερ τέλειος ἀνὴρ. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι χρηματισθέντες κατ' ὄναρ περὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐλθόντες ἤρξαντο ἀποτείνοντες πρὸς αὐτὸν ποικίλας ἐρωτήσεις, ὁ δὲ ἐξήγει αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι ἠρώτων. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἠρώτησαν αὐτόν: τί πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἀνθρωπος, ἵνα ἦ τέλειος; Ἡ δ' ἀπάντησις αὐτοῦ ἦτο: ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχῃ τοῦ γάμου. Μετὰ πάροδον δὲ δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μετηνέχθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν κόσμον τῶν φώτων, καὶ ἐποποθετήθη ἐπὶ τοῦ δένδρου «Μαηζίου», ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ ὁποίου ἐτρέφετο ἐπὶ τινα χρόνον. Εἶτα ἐδιδάχθη ἐκ τῶν γνώσεων ἐκείνας, αἵτινες ἦσαν αὐτῷ ἀπαραίτητοι. Μετὰ δέκα δὲ ἐτῶν διαμονὴν ἐν τῷ Πα-